

ning det bedste og vigtigste af de Forslag, han har stillet, og det har glædet mig særdeles, at jeg har kunnet slutte mig til det.

Th. Nielsen: Naar man lægger Mærke til de Summer, som have været paa Dmtale med Hensyn til § 4, idet nemlig Summen i det oprindelige Lovforslag var ansat til 30,000 Rd., i Landsstinget blev vedtagen med 10,000 Rd. og nu af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) er foreslaaet ansat til 20,000 Rd., ser man deraf, at der kun er Et, hvorefter man er enig, nemlig, at der skal være en Grænse, men, hvor denne skal være, derom herfter Uenighed. Det er ganske vist en Skønsag, enten man sætter 30,000 eller 20,000 eller 10,000 Rd., og den ærede Forslagsstiller, jeg nys nævnedes, fremhævede ogsaa, saavidt jeg erindrer, ved første Behandling, at Pengenes Værdi siden 1842 er sunken saameget, at hvad der dengang passende kunde sættes til 10,000 Rd., nu maa blive 20,000 Rd. eller ialfald en større Sum. Dette skal jeg villig indrømme er Tilfældet, men paa den anden Side maa det erindres, at der nu er kommet eet Moment til, nemlig det, at man i 1842 neppe tænkte paa, at Anstalten skulde bruges saameget af Smaafolk, som man forudsætter, at den fremtidigen vil blive brugt, og dette Sidste gjør, at jeg maa ansee den Beslutning, hvorved Landsstinget satte Grænsen ved 10,000 Rd., for særdeles heldig. Man kan vel sige, at naar man gaar ned i een Retning, nemlig ved Overvelelsesrenterne, f. Ex. fra 2,000 til 1,000 Rd., maa man kunne gaae op i den anden Retning, saaledes som det ærede Medlem foreslaaer. Det kan ogsaa være, at dette ikke vilde have videre Tab for Anstalten til Følge, men jeg vil dog sige, at der er een Ting, som man fremsfor Alt maa søge at undgaae, nemlig at vække de Folks Mistanke, som man gjerne vil have til at gaae ind i Anstalten. Sættes Summen til 20,000 Rd., tør jeg imidlertid ikke indestaae for, at der ikke

vil blive Mange, som vilde faae Mistanke til Anstalten og sige, at den i Grunden meest er for Pengemænd og for Andre, som kunne fikke deres Børn eller Efterladte en meget stor Sum, men at dette vil gaae ud over de Andre, idet det vil ramme Anstalten meget føleligt, naar en saadan Forsikkret døer. Jeg kan, som sagt, ikke indestaae for, at en saadan Mistanke, om end med mindre Berettigelse, ikke vil opstaae, men allerede dette vilde være meget slem. Der er derhos saameget mindre Grund til at forhøje Summen, som det vel tør antages, at de, der ville fikke deres Efterladte en Sum af 20,000 Rd., ere Folk af betydelig Omsigt, hvorfor de kunne søge hen til andre Anstalter, navnlig udenlandske. Af disse Grunde ønsker jeg, at dette Forslag ikke vedtages. Naturligviis vilde Lovforslaget i modsat Fald ikke blive ubrugeligt, men efter min Mening vil Loven vinde en Tilslutning, naar Forslaget ikke vedtages. Hvad Følgen vil blive for Anstalten, enten Summen sættes til 20,000 eller til 10,000 Rd., er jeg som sagt ikke istand til at afgjøre, og jeg troer neppe, at nogen Anden vil kunne det. — Hvad Forslaget under Nr. 3 angaaer, vilde jeg ansee det for heldigt, at det blev vedtaget. Vel sagde den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Jønger), at man maatte lægge Mærke til, at Præmien ogsaa kunde forhøjes, idet Vedkommendes Hælbred kunde forøges, og det er ganske vist Tilfældet; men naar det bestemmes, at der skal sættes en høiere Præmie for den, som ønsker sig forsikkret, skjøndt hans Hælbred ikke er aldeles tilfredsstillende, forekommer det mig ogsaa rigtigt, at der sættes et vist Antal Aar. Naar dette Antal Aar er forløbet, kan man da enten forhøje Præmien, hvis Vedkommendes Hælbreds tilstand har forværret sig, eller nedsætte den, hvis det Modsatte er Tilfældet; jeg vil i begge Tilfælde ansee dette for rigtigt. — Derimod anseer jeg slet ikke de Forslag, der under Nr. 10 a og b ere stillede principalt og subsidiært af det ærede Medlem for Skanderborg Amts